

Arrest

nr. 86 879 van 4 september 2012
in de zaak X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat Marijke VAN DER HASSELT, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 29 november 2011 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 24 april 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Tamil, afkomstig uit Puloly (Point Pedro, Jaffna district), Sri Lanka. U bent in het bezit van de Srilankaanse nationaliteit. In het verleden werkten u en uw vader voor het LTTE (Liberation Tigers of Talim Eelam, Tamiltigers). U vader stelde in de regio woningen ter beschikking voor hen en gaf hen daarnaast ook financiële hulp. U leverde aanvankelijk voedselpakketten aan Tamils in uw omgeving. Nadat u uw school verlaten had en omdat u geen werk had, begon u vanaf 2006 voor het LTTE te Nelliady te werken. U hield zich bezig met het beantwoorden van internationale telefoons en diende ook over de telefoon over de problemen in Jaffna uitleg te geven. U deed dit werk 10 à 12 maanden, tot eind 2006. Doordat in 2007 de problemen oplaaide, stopte u toen met dit werk. Op 7 februari 2007 werd uw vader door militairen van het Srilankaanse leger (SLA, Sri Lanka Army) opgepakt omdat hij hulp verleende aan het LTTE. Sindsdien werd niets meer van hem vernomen. Dezelfde dag van zijn arrestatie werd u wel thuis door leden van EPDP verhoord over de activiteiten van uw vader voor het LTTE. Hierna besloot uw moeder u naar India te sturen. In juli 2007 verliet u een eerste keer Sri Lanka en vertrok u per boot naar Chennai in India, waar u tot 5 mei 2010 woonachtig was. U kreeg er onderdak bij een oom van u. Tot mei 2010 beschikte u in India over een verblijfstitel ('Srilankan Registration Certificate') die u bekwam van de politie in Chennai. In 2010 kreeg u evenwel van de politie daar te horen dat u niet langer in India mocht blijven en terug diende te keren naar Sri Lanka, dit omdat de oorlog er beëindigd was. Ofschoon u nog steeds vreesde voor problemen in Sri Lanka, keerde u toch op 5 mei 2010 terug naar Sri Lanka. De Indiase autoriteiten hadden er immers mee gedreigd uw naam uit het register te schrappen en een vals politiedossier tegen u aan te maken. U nam na uw terugkeer uw intrek in uw woning in Puloly, waar ook uw moeder verbleef. Omwille van uw problemen in het verleden durfde u uw woning niet te verlaten. U liet ook bewust na zich te registreren bij de autoriteiten. In januari 2011 ging u werken bij een fotostudio in Kodikkaman. Ergens in februari 2011 kwamen drie à vier mannen van EPDP, die samenwerken met het Srilankaans leger, langs bij u thuis. Ze ondervroegen u en wilden weten waar u al die tijd was geweest. Ze ondervroegen u ook over het LTTE en wilden van u namen van ex-Tamiltigers krijgen. U werd sindsdien in totaal 13 à 14 keer op een dergelijke manier ondervraagd door EPDP en militairen. Dit gebeurde of thuis of in de nabijheid van de fotostudio waar u werkte. U werd evenwel nooit meegenomen voor verhoor. Via verraders hadden ze in februari 2011 bewijzen bekomen over uw activiteiten in het verleden voor het LTTE. U kon hen anno 2011 evenwel geen bruikbare informatie meer geven. Dit zinde hen niet. Op 18 mei 2011 werd u door EPDP opgepakt en naar een verhoorkamer in een school in Nelliady gebracht. Daar werd u opnieuw ondervraagd over het LTTE. Tijdens deze ondervraging, die 20 à 30 minuten zou duren, werd u geslagen en mishandeld. Hierna werd u vrijgelaten met de mededeling dat ze zouden terugkomen en dat u, als u de waarheid niet zou vertellen, in 2012 niet meer in leven zou zijn. Vanaf die dag woonde u niet langer thuis. U dook onder bij vrienden en kennissen. Eerst 2 maanden in Jaffna en daarna 2 à 3 maanden in Atchuvelli. Soms tussendoor verbleef u ook 1 à 2 dagen elders. Eind mei 2011 en in juni 2011 kwamen ze twee keer bij u thuis langs op zoek naar u. Op 20 juni 2011 werd vervolgens door de politie aan uw moeder een arrestatiebevel tegen u overhandigd. Vanwege uw activiteiten voor het LTTE wilde men u arresteren. In oktober 2011 ontving u een dreigtelefoon, waarbij u te horen kreeg dat u zich moest overgeven en de waarheid moest vertellen. Ze dreigden er andermaal mee u anders te zullen doden. Hierna kende u geen problemen meer. Uw moeder organiseerde in die periode uw reis naar het buitenland. Op 20 november kreeg u telefoon van uw reisagent met de mededeling dat u de volgende dag moest klaarstaan voor vertrek. U nam toen vanuit Point Pedro de bus naar Colombo. Op 21 november 2011 verliet u Sri Lanka. U nam toen vanuit Colombo een vliegtuig naar Qatar, waar u een tussenstop maakte, om vervolgens met het vliegtuig verder te reizen naar een voor u onbekende bestemming. Daar werd u door de reisagent overgedragen aan andere mensen die u eerst naar een woning brachten. Daar vertrok u op 28 november 2011 met de wagen om de volgende dag, op 29 november 2011, in België aan te komen. Nog diezelfde dag diende u hier in België een asielaanvraag in. Na uw vertrek uit Sri Lanka bleef uw moeder problemen kennen. Ze hadden haar telefoonnummer achterhaald en bedreigden haar. Ze wilden weten naar welk land ze haar zoon had gestuurd. Eind januari 2012 kwamen ze tevens langs bij haar thuis. Ze vroegen haar andermaal waar u was, zeiden haar dat ze de waarheid moest vertellen en dreigden haar anders te zullen doden. Als gevolg van deze gebeurtenis kreeg uw moeder een hartaanval. Op 25 januari 2012 werd zij opgenomen in het ziekenhuis van Manthikai. Daar verblijft zij nu twee maanden. U vernam dit nieuws van een vriend in Jaffna. Bij terugkeer naar Sri Lanka vreest u voor uw leven. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw geboorteakte; uw identiteitskaart; een arrestatiebevel tegen u uitgevaardigd op 20 juni 2011; een attest van de Grama Officer van Puloly South en een Srilankan Registration Certificate, uitgevaardigd in Chennai (India) op 30 maart 2008.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers geenszins in geslaagd een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat een aantal elementen met betrekking tot de door u uiteengezette reisweg van Sri Lanka naar België en de daarbij gebruikte reisdocumenten de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Sri Lanka en van uw asielrelaas in zeer ernstige mate ondermijnen. U verklaarde vergezeld van een reisagent, voor wiens zoon u zich moest uitgeven, vanuit Colombo via Qatar naar een onbekende bestemming te zijn gevlogen, vanwaar u verder over de weg naar België reisde (CGVS, p. 6). U kende geen enkel detail over de eindbestemming van uw vlucht. Zo wist u niet op welk land, luchthaven of stad u gevlogen bent. Ook de taal van het land van aankomst was u onbekend (CGVS, p. 6). Daarnaast bleek u ook geen weet te hebben van de landen die u vervolgens aandeed alvorens in België aan te komen (CGVS, p. 7). Dat u bovendien eerst op Qatar zou gevlogen hebben, is slechts een vermoeden afgeleid uit het feit dat u tijdens die vlucht met de luchtvaartmaatschappij 'Qatar Airlines' vloog (CGVS, p. 7). U liet zelfs verstaan dat u bij uw aankomst met het vliegtuig op deze onbekende bestemming geen paspoortcontrole diende te passeren (CGVS, p. 6). Daarnaast stelde u weliswaar in het bezit van een paspoort te hebben gevlogen, maar dit paspoort nooit gezien of ingekeken te hebben. De smokkelaar zou u ook nooit ingelicht hebben over de nationaliteit en/of de identiteit van het paspoort waarmee u reisde (CGVS, p. 6). Het enige wat hij u vertelde was dat jullie als vader en zoon reisden (CGVS, p. 6). Ook van andere gegevens (oa geboortedatum en -plaats) over de valse identiteit waaronder u zou gereisd hebben, was u bijgevolg niet op de hoogte. U wist evenmin of het paspoort waarmee u reisde een visum bevatte. Van deze smokkelaar kende u bovendien slechts zijn voornaam Nesan. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie als bijlage aan het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt echter dat er voor internationale vluchten veelvuldige identiteitscontroles zijn en dat de mogelijkheid bestaat om meermaals grondig te worden ondervraagd met betrekking tot uw persoon, uw reisdocumenten en (reis)bedoelingen - men kan hierbij ook steeds uitvoerig worden verhoord over de aard en de duur van het visum waarmee men reist en andere verplichtingen hiermee verbonden. Deze identiteitscontroles verlopen trouwens steeds strikt persoonlijk. Gelet op het grote risico dat u liep om door de verschillende autoriteiten tijdens deze vliegreis te worden gecontroleerd, kan verwacht worden dat u meer details zou moeten kunnen verstrekken over het paspoort waarmee en de valse identiteit waaronder u reisde. Indien u Sri Lanka werkelijk onder een valse identiteit zou hebben verlaten, kan worden verondersteld dat u goed voorbereid diende te zijn met betrekking tot de gegevens vermeld in de document waarmee u reisde. Bij binnenkomst in de Schengenzone heerst bovendien de verplichting niet-EU vreemdelingen aan een grondige controle te onderwerpen. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat u niet het minste begin van bewijs kon aanbrengen van uw beweerde vluchtroute (vliegtuigticket, instapkaart, bagagesticker, etc.). Het achterhouden van reisstukken maakt het tevens onmogelijk om uw reisweg na te gaan. Door geen duidelijk zicht te geven op uw reisweg rijst dan ook 2 sterk het vermoeden dat u op een eerder tijdstip uit Sri Lanka vertrokken bent en mogelijks zelfs van elders naar België bent afgereisd.

Wat er ook van zij, opgemerkt dient te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de oorlog in Sri Lanka op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Srilankaanse leger op het LTTE. Hiermee kwam een einde aan 26 jaar gewapend conflict in Sri Lanka. De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd. Het LTTE is militair volledig verslagen en is momenteel niet meer actief in Sri Lanka. Er wordt werk van gemaakt om het hoog aantal 'IDP's' (Internally Displaced Persons, interne vluchtelingen) die zich in de vluchtelingenkampen bevonden te hervestigen, terwijl het merendeel van de personen die verdacht worden van banden met LTTE ondertussen werden vrijgelaten. Van de ongeveer 11.600 personen verdacht van banden met het LTTE die na de oorlog zouden zijn opgesloten in 9 'rehabilitatie'- of detentiecentra (Protective Accommodation and Rehabilitation Centres, PARC), verbleven op 30 september 2011 nog ongeveer 1.000 personen in dergelijke centra. Het UNHCR in zijn Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka d.d. 5 juli 2010 benadrukt in het licht van de gewijzigde situatie dan ook dat alle aanvragen van asielzoekers uit Sri Lanka op basis van hun

individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut er vooral van afhangt of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Het profiel van een Tamil afkomstig uit het Noorden is niet meer voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming, terwijl dit nog wel het geval was volgens de UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka van april 2009. Personen die verdacht worden van banden met het LTTE, zoals u in uw geval tracht aan tonen, kunnen volgens de huidige richtlijnen van UNHCR als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk verdacht wordt banden te hebben met LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. U heeft echter op geen enkele manier het Commissariaat-generaal weten te overtuigen van uw voorgehouden LTTE profiel of van uw bewering wegens dergelijke verdenking te worden gezocht in Sri Lanka.

Vooreerst bleek uw kennis van het LTTE en van de situatie in Jaffna ten tijde van uw activiteiten voor het LTTE onvoldoende voor uw iemand die beweert van begin tot eind 2006 10 à 12 maanden voor het LTTE in Nelliady, Jaffna, te hebben gewerkt en zich toen voor deze organisatie te hebben beziggehouden met het beantwoorden van internationale telefoons en het geven van uitleg over de telefoon over de problemen in Jaffna (CGVS, p. 11). Zo bleek u vooreerst de officiële en volledige benaming van het LTTE niet te kennen. Gevraagd immers waar de afkorting LTTE voor staat, had u het verkeerdelijk over Eele Tamil Thayaka Iyakkam (CGVS, p. 12). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt evenwel dat deze afkorting staat voor Liberation Tigers of Tamil Eelam (Tamil: Tamil Ila Vitutalaip Pulikal). Daarnaast bleek u ook het embleem van het LTTE niet te kennen. U geraakte niet verder dan te stellen dat er een Tijger op staat. Ook de kleuren van dit embleem waren u onbekend (CGVS, p. 12). Voorts bleek u ook geheel niet op de hoogte te zijn van de afsluiting op 11 augustus 2006 door de Srilankaanse regering van de autosnelweg A9 in Omanthai en Muhamalai (CGVS, p. 10 en 11). Sinds de start van het vredesproces in februari 2002 was deze weg opnieuw open gemaakt. De sluiting van deze weg in 2006 leidde tot de complete afsluiting van de regio Jaffna van de rest van het land en vormde een voorbode voor het hervatten van de strijd tussen het LTTE en het SLA. Dat u zelfs niet wist dat deze weg gesloten was toen u in juli 2007 de regio Jaffna verliet, stemt tevens ernstig tot nadenken. Ook van het vredesbestand van 2002 tot 2006 bleek u weinig tot geen notie te hebben (CGVS, p. 11). Voorts bleek u ook de betekenis niet te kennen van de EPDP. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat deze organisatie, een militante Tamil paramilitaire groepering en politieke partij opgericht door Douglas Devananda, sinds begin jaren 1990 collaboreert met de Srilankaanse autoriteiten en sindsdien in de regio Jaffna de binnen de Tamilgemeenschap de belangrijkste militaire en politieke tegenstander van het LTTE was. Zo had u het er verkeerdelijk over dat leden van EPDP leden van CID (Criminal Investigation Department van de Singhalese politie) zijn die Singhalees en daarnaast ook gebrekkig Tamil spreken en die samenwerken met de militairen in de regio (CGVS, p. 4). Het ontbrak u tevens aan andere basiskennis over deze Tamilorganisatie. Zo wist u ook niet waar EPDP voor staat, wie hun leider is - nochtans een alombekend persoon in de regio Jaffna -, en wat hun embleem is (CGVS, p. 4). Van iemand die ooit voor het LTTE gewerkt heeft, mag ook hier meer kennis van zaken verwacht worden. Aangaande uw beweerde activiteiten in het verleden voor LTTE kan voorts nog worden opgemerkt dat u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken hierover met geen woord repte wanneer naar uw asielmotieven gepolst werd (DVZ, vragenlijst CGVS). Op de vraag of u in het verleden ooit actief was in een organisatie die van belang is voor de vrees of het risico bij terugkeer, antwoordde u zelfs ontkenkend (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.3). Geconfronteerd hiermee slaagde u er niet in een eenduidig en afdoend antwoord voor deze ernstige tegenstrijdigheid te formuleren (CGVS, p. 12). Er kan hier overigens nog gewezen worden op een andere belangrijke tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen afgelegd op Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde u ten overstaan van de Dienst 3 vreemdelingenzaken dat na de verdwijning van uw vader in 2007 het leger steeds opnieuw naar uw woning kwam om u te ondervragen over de activiteiten van uw vader wat ertoe leidde dat uw moeder u in juli 2007 naar India stuurde (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5.), terwijl u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal stelde na de dag waarop uw vader verdween tot uw vertrek naar India in juli 2007 geen problemen te hebben gekend (CGVS, p. 15). Gelet op bovenstaande vaststellingen kan dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan de uw beweerde activiteiten in het verleden voor het LTTE.

Op deze wijze komt overigens uw vluchtrelaas volledig op de helling te staan aangezien u stelde dat uw problemen met EPDP na uw terugkeer uit India ingegeven waren door uw activiteiten in het verleden voor het LTTE.

Wat betreft uw asielaanvraag dient tot slot nog te worden vastgesteld dat ook aan uw bewering de laatste jaren daadwerkelijk in Sri Lanka te hebben gewoond zeer ernstig kan getwijfeld worden. Zo dient hier allereerst te worden vastgesteld dat u geen enkel bewijs kan neerleggen dat u in de periode 2010-2011 in Sri Lanka woonachtig was. Aan uw verklaring dat u zich bij terugkeer omwille van uw problemen niet bij de 'Grama Sevaka' van uw dorp liet registreren kan, gelet op voorgaande vaststellingen over uw activiteiten in het verleden voor het LTTE, geen geloof gehecht worden. Bovendien kan daarnaast verwacht worden dat u in het bezit bent van enig ander document dat uw verblijf toen in Sri Lanka kan staven. Daarnaast bleek ook uw kennis van belangrijke gebeurtenissen die zich in die periode in de regio Jaffna voordeden ontoereikend. Zo slaagde u er niet in de lokale verkiezingen die toen in de regio Jaffna werden gehouden correct in de tijd te situeren. U stelde immers verkeerdelijk dat deze in september of oktober 2010 plaatsvonden, terwijl deze in werkelijkheid op 23 juli 2011 plaatsvonden (CGVS, p. 9). Het betrof hier de eerste lokale verkiezingen na het beëindigen van de oorlog in 2009, waardoor deze op heel wat aandacht konden rekenen. Verwacht mag dan ook worden dat u hierover iets kan vertellen. U verklaarde evenwel ook verkeerdelijk dat deze verkiezingen in Jaffna gewonnen werden door de partij van de Srilankaanse president, terwijl in werkelijkheid de Tamil National Alliance (TNA), een alliantie van verschillende Tamil politieke partijen, als grote overwinnaar uit deze verkiezingen in Jaffna kwam (CGVS, p. 9). U slaagde er verder ook niet in namen te geven van Tamil politieke partijen die aan deze verkiezingen deelnamen of actief zijn in de regio Jaffna (CGVS, p. 9 en 10). Nochtans zijn politieke partijen en allianties zoals TNA en EPDP alomtegenwoordig in uw regio. U bleek daarnaast ook geen namen te kennen van belangrijke politici of andere prominenten uit Jaffna (CGVS, p. 10). Gepolst tot slot naar andere gebeurtenissen die zich tijdens uw verblijf in Sri Lanka in uw regio zouden voorgedaan hebben, geraakte u niet verder dan het fenomeen van de 'Grease Men' of Grease Devils aan te halen, een gegeven waarover heel uitvoerig in nationale en internationale media bericht werd. Daarnaast kon u zich geen enkele andere concrete gebeurtenis herinneren die zich toen in uw regio zou voorgedaan hebben (CGVS, p. 10).

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te doen wijzigen. Vooreerst staat uw identiteit, afkomst uit Sri Lanka, uw verblijf in de regio tot 2007 en uw registratie in 2008 in India, zoals blijkt uit de door u neergelegde identiteitskaart, geboorteakte, attest van de Grama Officer van Puloly South en Indiaas registratieformulier, hier op geen enkel wijze ter discussie. Wat het door u neergelegde arrestatiebevel betreft dient vooreerst te worden opgemerkt dat documenten slechts een bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. Voorts bevat dit document verschillende inhoudelijke tekortkomingen die de bewijskracht bijkomend ondermijnen. Zo ontbreekt op dit document vooreerst elke verwijzing naar een wetsartikel en wetboek of andere regelgeving volgens dewelke u door de autoriteiten zou gezocht worden. De vermelding op dit document Sufficient of LTTE als reden voor de uitgifte van dit arrestatiebevel getuigt voorts evenmin van goed ambtelijk taalgebruik. Daarnaast is het ook merkwaardig dat de autoriteiten pas op 20 juni 2011 tegen u een arrestatiebevel zouden hebben uitgevaardigd, terwijl ze luidens uw verklaringen reeds van februari 2011 in het bezit waren van bewijzen van uw deelname in het verleden aan activiteiten van het LTTE (CGVS, p. 15). De waarde van dit document wordt tot slot nog verder ondermijnd door het besef dat volgens op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie valse en vervalste arrestatiebevelen in Sri Lanka gemakkelijk te verkrijgen zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van de wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting en van artikel 62 van de vreemdelingenwet. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerd schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Waar verzoeker bijkomend verwijst naar “de rechtspraak van de Raad van State (dd. 25 september 1986, nr. 26933)” laat hij na aan te tonen hoe deze rechtspraak op verzoeker zou toepasselijk zijn. Voorts ziet de Raad niet in hoe de bestreden beslissing artikelen 8 en 14 EVRM zou schenden en verwijst de Raad naar de vaste rechtspraak bij de Raad van State dat stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Dit aangevoerde onderdeel van het tweede middel komt er enkel op neer louter te poneren dat verzoeker het oneens is met de bestreden beslissing. Verzoeker zet nergens concreet uiteen waar en hoe de aangevoerde rechtsnormen de bestreden beslissing schenden. Dit onderdeel van het tweede middel is derhalve onontvankelijk.

2.5. Evenmin kan een schending van het evenredigheidsbeginsel worden vastgesteld nu de beslissing geenszins in wanverhouding staat tot de motieven waarop ze is gebaseerd, en de gevolgen van de beslissing evenmin in wanverhouding staan met het doel van de beslissing die de commissaris-generaal op basis van zijn wettelijke bevoegdheden heeft genomen.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. Voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van haar asielaanvraag zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van haar verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen, naast coherente en gegronde verklaringen, onder meer alle documenten van verzoekende partij en relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. De asielinstanties mogen aldus van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over de door hem afgelegde reisroute (artikel 4, tweede lid van Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004; RvV 4 september 2009, nr. 31.151).

3.1.1. Verzoeker beweert inzake zijn reisweg de waarheid te hebben verteld. Hij vertrouwd zijn reisagent volledig en stelt dat het voor hem niet uitmaakte in welk Europees land hij zou aankomen.

Verzoeker kreeg alles uitgelegd door de smokkelaar, zij zijn wel degelijk controles gepasseerd maar de smokkelaar toonde steeds alle documenten en beantwoordde alle vragen. De reisagent heeft de nodige connecties en contactpersonen zodat dit wel degelijk kan. Verder stelt verzoeker ook dat hij enkel zijn eigen taal kan lezen en schrijven en geen andere talen onderweg of op het paspoort kan duiden. De smokkelaar hield alle documenten bij en aangezien verzoeker enkel handbagage had, heeft hij geen bagagesticker. De smokkelaar heeft verzoeker uitdrukkelijk gezegd dat hij aan niemand iets mocht zeggen of vragen en dit in zijn eigen belang. Er werd gereisd tijdens de nacht en dus was alles donker. Verzoeker is 100% zeker dat hij in Qatar is geweest. Hij meent ook dat de bij het administratief gevoegde informatie over de grenscontroles in Wenen niet recent is daar deze dateert van 2007. Daarenboven wordt de beschreven procedure om in te checken bevestigd door verzoeker zodat hij wel degelijk met het vliegtuig naar Europa is gekomen.

3.1.2. Verzoeker adstrueert op geen enkel wijze zijn voorgehouden reisweg terwijl hij, aangezien hij met het vliegtuig naar Europa reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht en waar en wanneer hij in Europa is aangekomen. Dat verzoeker beweerdelijk enkel handbagage had, verschoont nog altijd niet dat hij geen paspoort, vliegtuigticket of instapkaart voorlegt. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt verzoeker op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk.

Verzoekers verklaringen inzake zijn reisweg kunnen evenmin overtuigen. Het is een feit van algemene bekendheid dat passagiers op internationale luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten. Van de asielzoeker die reist met valse of vervalste documenten kan aldus redelijkerwijs worden verwacht dat hij een aantal essentiële gegevens in het paspoort, zoals de nationaliteit, naam, geboorteplaats, geboortedatum, visum kent, om te verhinderen dat hij ontmaskerd wordt tijdens de grenscontroles. Verzoeker stelt "*ik heb geen paspoorten of dergelijke gezien, noch gekregen*" (gehoor p. 6), wat geheel ongeloofwaardig is wanneer verzoeker twee internationale vluchten nam en de Schengenzone inreisde. Zijn bewering in een (Europese) luchthaven op 10 à 12 uur rijden van Brussel te zijn aangekomen waar hij via een alternatieve route (gehoor p. 6) en niet via de paspoortcontrole zou zijn binnen gekomen wordt niet nader toegelicht en blijft een loutere bewering. Dat verzoeker kon reizen zonder zijn paspoort ooit te zien, is dan ook volkomen ongeloofwaardig, te meer daar in het verzoekschrift wordt gesteld dat de smokkelaar steeds alle documenten toonde en alle vragen beantwoordde, wat zeker achterdocht zou hebben opgewekt. Dat verzoeker op deze lange reisweg enkel reisde bij nacht en als het donker was is bezwaarlijk ernstig.

3.1.3. Daar waar verzoeker meent dat uit het gehoorverslag blijkt dat hij de vraag over de paspoortcontrole niet goed verstaan heeft, stelt de Raad vast dat dit allerm minst blijkt uit het gehoorverslag. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, werd hij wel op correcte en voldoende wijze ondervraagd over zijn reisroute, de persoonlijke controles, de afgifte van eigen documenten, eindluchthaven en identiteit van de reisagent (gehoor p. 6). Verzoeker kan geen nuttige informatie geven aangaande de essentiële aspecten van zijn reis. Overigens spreekt verzoeker ook Engels (verklaring vraag 8), zodat de opmerking in het verzoekschrift dat verzoeker enkel zijn eigen taal kent, niet terecht is. Inzake de incheckprocedure blijkt verzoekers bewering evenmin uit het gehoorverslag. Aangaande de informatie uit 2007 ziet de Raad niet in waarom deze niet meer accuraat zou zijn, te meer verzoeker nalaat om deze op objectieve wijze te weerleggen. Voor het overige beperkt verzoeker zich tot het maken van niet-pertinente toelichtingen en het herhalen en benadrukken van het asielrelaas. Verzoeker staft zijn reisweg niet en biedt geen aannemelijke verklaring waarom hij niet kan aantonen wanneer hij zijn land van herkomst verliet en in Europa of in België arriveerde. Deze vaststellingen ondermijnen verzoekers algehele geloofwaardigheid en houden een negatieve indicatie in wat het asielrelaas betreft.

3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten.

In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244).

Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn politieke vervolging wegens vroegere LTTE-activiteiten geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. De commissaris-generaal is niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. Bovendien dienen elementen in het voordeel van de asielzoeker niet noodzakelijk in de beslissing te worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032).

3.2.1. Verzoeker verklaart dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niets vermeld heeft over zijn activiteiten voor het LTTE omdat hem gezegd werd dat hij in het kort zijn asielrelaas moest vertellen. Verzoeker poneert dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd bijgestaan door een raadsman en er dus geen controle mogelijk is op het verloop van het gehoor. Ook maakt hij bedenkingen over het gehoor bij het CGVS. Verder vindt hij het feit dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van zijn activiteiten voor de LTTE niet relevant daar hij niets gezegd heeft dat hiermee in strijd is.

Bij het invullen van de vragenlijst wordt de asielzoeker er in het *“voorafgaand advies”* op gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij *“nauwkeurig, maar in het kort”* de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. Het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen ontslaat de asielzoeker niet van zijn medewerkingsplicht en verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zeker deze elementen die de kern van zijn vervolging uitmaken. De Raad ziet daarbij niet in waarom verzoeker wel de LTTE activiteiten van zijn vader en diens vervolging vermeldde, doch niet zijn eigen beweerde LTTE werkzaamheden (vragenlijst 3.5). Verzoeker kan niet ernstig beweren dat het feit dat hij niets gezegd heeft op de Dienst Vreemdelingenzaken inzake zijn eigen LTTE-activiteiten niet relevant is nu één van de standaardvragen er uitdrukkelijk op gericht is het profiel van de asielzoeker in kaart te brengen en de vrees of het risico bij terugkeer vast te stellen (vragenlijst 3.3).

3.2.2. Daar waar verzoeker nog opmerkingen maakt over de ondervraging door de dossierbehandelaar op het CGVS, kan enkel blijken dat de dossierbehandelaar de vragen herhaalt of herformuleert wanneer geen relevant antwoord werd gegeven. Aldus kan niet blijken dat de -overigens talrijke- gebrekkige antwoorden aan de vraagstelling liggen. Verzoeker toont geen of onvoldoende bekendheid aan met de LTTE, de afsluiting van de autosnelweg, het vredesbestand, de EPDP en de CID, de winnaar van de lokale verkiezingen 2011, politieke partijen en persoonlijkheden uit Jaffna, zodat geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden LTTE-profiel, noch aan zijn hieruit voorgehouden vervolging, terwijl kan verwacht worden dat hij zowel de verschillende protagonisten en het conflict zelf als de toestand in de betrokken regio gedegen kan toelichten, zeker gezien verzoeker beweerdelijk 10 à 12 maanden voor de LTTE heeft gewerkt en hierbij telefonisch uitleg moest geven over de problemen van de Tamils in Jaffna (gehoor p. 11). Evenmin is geloofwaardig dat de LTTE, aan iemand die zelfs niet aangesloten was bij de Tijgers, wel toegang geeft tot dermate delicate informatie als *“zo kon ik de namen van de tijgers zien; die wel en niet actief zijn in de computer en vanuit het buitenland werd er geld overgemaakt”* (gehoor p. 11). Voorts laat verzoeker na zijn bewering dat er veel verschillende volledige benamingen voor de LTTE zijn te adstrueren met objectieve informatie en blijkt uit het gehoorverslag overigens dat verzoeker zelf bekende dat hij niet weet waarvoor de letters van de afkorting LTTE stonden (gehoor p. 12). Dat verzoeker beweerdelijk een (dialect)naam kon geven, doet geen afbreuk aan het feit dat hij de officiële afkorting niet kon geven wat te meer klemmt nu verzoeker internationale telefoongesprekken voerde voor de LTTE. Aangaande het embleem verklaarde verzoeker dat er *“enkel een tijger”* (gehoor p. 12) op stond en antwoordde hij negatief op de vraag welke kleuren dit embleem bevatte (zie objectieve informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Verzoekers gebrek aan scholing kan dan ook evenmin overtuigen. Dat verzoeker een trauma opliep is een loutere bewering en kan niet blijken uit het administratief dossier. Uit de gehoorverslagen blijkt daarenboven dat de dossierbehandelaar eenvoudige

en duidelijke vragen stelde en dat verzoeker goed kan volgen en hij de logica en de inhoud van de vragen correct begrijpt. Verzoeker kan ook ter terechtzitting niet toelichten waarom zijn kennis van de LTTE ondermaats is. Daar waar verzoeker zich tenslotte afvraagt op basis waarvan de verwerende partij de als “*algemeen gekend en geweten*” informatie vermeld in de bestreden beslissing (sic) beschouwt, stelt de Raad vast dat dergelijke verwijzing geen feitelijke grondslag vindt in de bestreden beslissing.

Derhalve is verzoekers LTTE-profiel allerminst geloofwaardig, wat meteen ook de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vervolging volkomen onderuithaalt. Inzake de voorgelegde bewijsstukken, verwijst de Raad naar de terecht motivering in de bestreden beslissing, dewelke hij overneemt. Verzoekers verdere argumenten inzake nationale bescherming en vestigingsalternatief doen dan ook niet meer verder ter zake. Het toegevoegde internetartikel van *Amnesty International* volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd en verwijst enkel naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

3.3. Verzoeker brengt verder geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die steun vindt in het administratieve dossier en op omstandige wijze wordt uitgewerkt in de bestreden beslissing. De Raad stelt dan ook vast dat de door de commissaris-generaal correct weergegeven flagrante onwetendheden, onwaarschijnlijkheden, vaagheden, omissies en boude beweringen de kern van het relaas raken en pertinent zijn. De Raad benadrukt hierbij dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal terecht hebben doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204), *quod in casu non*.

3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.5. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK